

РЕШЕНИЕ

№ 2135

гр. София, 23.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
открито заседание на 10.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **5401** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл. чл. 26, ал.10 от Закона за пътищата.

Образувано е по жалба на [фирма], представлявано от Н. Т., срещу Заповед № РД-11-704 от 12.10.2010г. на Директора на Дирекция „Експлоатация и поддържане на републиканската пътна мрежа” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с която се отнема разрешение № 387 от 30.01.2008г., издадено от Изпълнителния директор на Фонд „Републиканска пътна инфраструктура” за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, разположено в обхвата на път I – 9, км. 129+700 – ляво с площ 12 кв.м., поради това, че не е платена такса по чл.22, ал.4 от Тарифата за таксите на АПИ за периода на III-то и IV-то тримесечие на 2009г. и I-во, II-ро и III-то тримесечие на 2010г. Жалбоподателят твърди заповедта е незаконосъобразна поради нарушения на изискванията за форма, съществени процесуални нарушения и несъответствие с материалния закон, поради липса на сочените в нея фактически основания за издаването и. Настоява, че като е платил всички свои задължения макар и

след издаване на заповедта, но преди влизането и в сила, заповедта следва да бъде отменена. Претендират се разноси по делото. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Б., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът оспорва жалбата чрез юрк. П. и моли същата да се отхвърли.

След преценка на събраните по делото доказателства съдът приема от фактическа страна следното:

С протоколно решение № 698/10 от 11.06.2010г. Управителният съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” е упълномощил Директора на Дирекция „Експлоатация и поддържане на републиканската пътна мрежа” при Агенция „Пътна инфраструктура” (АПИ) инж. Н. С. да издава заповедите за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” от Закона за пътищата. В изпълнение на това решение председателят на УС на АПИ е издал заповед РД 11 – 343 от 30.07.2010г., с която е наредил упълномощеното лице да издава заповеди за отнемане на разрешения за специално ползване на пътищата, издадени на основание чл. 26, ал.1 и ал. 2 с изключение на тези по чл. 26, ал.2, т. 1, б.”а” от Закона за пътищата, при неспазване на условията, предвидени в тях и при неплащане на дължимите такси съгласно чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата.

Жалбоподателят „Рекламна агенция [фирма] е притежавал разрешение № 387 от 30.01.2008г., издадено от Изпълнителния директор на Фонд „Републиканска пътна инфраструктура” за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, разположено в обхвата на път I – 9, км. 129+700 – ляво с площ 12 кв.м. Действието на разрешението не е било обвързано с конкретен срок. В разрешението е предвидено, че същото се отнема при неспазване на условията, предвидени в него и при неизплащане на дължимите такси за предходната година; Таксата е дължима от датата на издаване на разрешението – т. 5 и т. 6 от разрешението (стр. 23. от делото). Наред с това жалбоподателят е притежавал и други разрешения за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, издадени на 30.01.2008г, които също не са били ограничени с конкретен срок – Разрешение № 388 (клас на пътя АМ и площ на рекламното съоръжение 12 кв.м.) и разрешение № 452 (клас на пътя АМ и площ на съоръжението 32 кв.м.). И трите съоръжения са на територията на

Областно пътно управление – В..

С писмо с изх. № ПТР – 11 – 74 от 18.07.2010г. на Директора на Областно пътно управление – В., изпратено на адрес на агенция в [населено място], [улица] (същият адрес е посочен и в жалбата) и получено на 19.07.2010г., жалбоподателят е уведомен, че на територията на ОПУ – В. има три съоръжения за които дължи държавна такса по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура” към 14.07.2010г. както следва – за трето и четвърто тримесечие на 2009г. главница в размер на 1736.22лв. и лихва 10.81лв. и за първо и второ тримесечие за 2010г. главница в размер на 1950лв. и лихва 77.38лв. В писмото е посочено, че се дава седмодневен срок за изпълнение, при липса на каквото ще се пристъпи към отнемане на разрешенията за експлоатация на рекламните съоръжения.

На 12.10.2010г. е издадена оспорената заповед. С нея е постановено отнемането на посоченото разрешение, на основание чл. 26, ал.9 във връзка с чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата и чл. 7, ал.1 от Наредбата за специално ползване на пътищата. Заповедта е издадена от Директора на Дирекция „Експлоатация и поддържане на републиканската пътна мрежа” при Агенция „Пътна инфраструктура” инж. Н. С.. Фактическо основание за издаването на заповедта е липсата на плащане на годишна такса по чл. 22, ал. 4 от Тарифата за таксите, които се събират от Агенция „Пътна инфраструктура” за периода на третото и четвъртото тримесечие на 2009г. и за първото тримесечие на 2010г. В заповедта е включено указание, че същата подлежи на оспорване по реда на АПК.

Наред с оспорената заповед на същото правно и фактическо основание са издадени заповеди за отнемане и на другите две притежавани от жалбоподателя разрешения.

Размерът на годишната такса за процесното съоръжение, видно от чл. 22, ал.4 от Тарифата е 700лв., а на останалите две съоръжения съответно 1300лв. (разрешение № 388) и 1900лв. (по разрешение № 452). Сборът на трите годишни такси е 3900лв., а съответно на това общият размер на тримесечните вноски за един период за трите съоръжения е 975лв., а по отделно тримесечната вноска за всяко от съоръженията е в размер, както следва: 175лв. - за процесното съоръжение, 325лв. за съоръжението по разрешително № 388 и 475лв. - по разрешително № 452.

От изслушаната по делото експертиза се установява, че през 2009г. и 2010г. жалбоподателят е извършвал плащания към Агенция „Пътна инфраструктура” в общ размер от 3 950лв., както следва: 975лв. платени на 14.01.2009г. за период първото тримесечие на 2009г.; 975лв. – платени на 15.03.2010г. за период първото тримесечие на 2010г.; 500лв. платени на 22.06.2010г. за период второ тримесечие на 2010г.; 500лв., платени на 14.10.2011г. за период второто тримесечие на 2010г. и 1000лв., платени на 16.11.2010г. за третото тримесечие на 2010г. Вещото лице е посочило, че плащанията от страна на жалбоподателя и респ. на това осчетоводяването при ответника е извършвано общо за всички три съоръжения на територията на Областно пътно управление – В.. Поради това обстоятелство, в случаите в които е извършено частично плащане на дължимата тримесечна вноска като общ размер, не може да се установи за кое конкретно съоръжение се отнася то (тези хипотези изцяло касаят плащанията за 2010г.). Възприетият от Агенция „Пътна инфраструктура” метод на осчетоводяване на извършените плащания е те да се отнасят в погашение на задълженията по реда на възникването им. По делото се установи (посредством заключението на вещото лице), че плащане на вноската за третото тримесечие на 2010г. не е извършвано и в периода от 20.09.2010г. до издаването на заповедта – 12.10.2010г. Съдът възприема констатациите на вещото лице за свои фактически установявания. Начинът по който жалбоподателят е плащал – отбелязвайки, че плащането се отнася за съответното тримесечие годината, но не и конкретното съоръжение, както и размерът на платеното в част от случаите - 975лв., налага извод, че осъществените плащания представляват сборът на вноските за съответното тримесечие на трите съоръжения или на част от този сбор.

Не е спорно обстоятелство по делото, че процесното съоръжение се е ползвало от жалбоподателя през 2009г. и до настоящия момент, което се установява от твърденията му и от представените от него доказателства – договори за реклама.

Оспорената заповед е била изпратена на жалбоподателя по пощата с обратна разписка на адреса на управление в [населено място], която се е върнала с отбелязване, че пратката не е потърсена от получателя. След това обявление за издаване на заповедта е публикувано на интернет страницата на Агенция „Пътна инфраструктура” на 10.02.2011г.

На 28.03.2011г. жалбоподателят е платил на АПИ 3900лв., за които между страните няма спор, че са за погасяване на дължими такси по издадените разрешения за 2009г. и 2010г.

С оглед установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на производството:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването. Съдът приема, че оспорването не е просрочено, тъй като не са представени доказателства за надлежното съобщаване на оспорената заповед на жалбоподателя в 14 дневен срок преди подаването на жалбата. Съобщаване по реда на чл. 61, ал. 3 от АПК е допустимо само в случаите, когато адресът на заинтересованото лице не е известен или то не е намерено на адреса. В случая нито една от двете хипотези не е била налице, доколкото отбелязването в обратната разписка – „пратката не е потърсена от получателя” не може да приравни на невъзможност лицето да бъде намерено на адреса.

За да прецени основателността на жалбата, съдът взе предвид следното:

Процесното разрешение касае ползването на републикански път и доколкото издаването му е в правомощие на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията – чл. 26, ал. 3 от ЗП, то отнемането му, доколкото в закона не е предвидено друго, е в правомощията също на управителния съвет на Агенция „Пътна инфраструктура” или упълномощено от управителния съвет длъжностно лице от агенцията. С оглед на това и установеното по делото съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган – от длъжностно лице от агенцията, надлежно упълномощено за това от УС на АПИ.

Съдът намира, че оспорена заповед е издадена в предвидената от закона форма – писмена, съдържа необходимите по закон реквизити, при липса на съществени нарушения на процесуалния закон. Няма основание да се приеме, че актът е издаден при превратно упражняване на власт.

За да прецени съответствието на заповедта с материалния закон съдът съобрази следното:

Съответствието на оспорената заповед с материалния закон следва да се преценява към

момента на нейното издаване – 12. октомври 2010г., на основание чл. 142, ал.1 от АПК. Към този момент следва да се провери дали са били налице сочените в заповедта фактически основания за издаването и доколко тези основания са законоустановени.

Разпоредбата на чл. 26, ал. 9 във връзка с ал. 3 и ал. 2, т. 1, б. „в” чл. от Закона за пътищата (ЗП), предвижда, че разрешенията за експлоатация на рекламни съоръжения се отнемат при неспазване на условията, предвидени в тях. В самото разрешение е предвидено, че то се отнема при неизплащане на дължимите вноски за предходната година. Паралелно на тази уредба в чл. 57, ал.4, т. 3 от Закона за пътищата е предвидено, че при забавяне на плащането на дължимите годишни такси и продължаващо ползване на пътя, администрацията, управляваща пътя отнема издаденото разрешение.

Съгласно чл. 23, ал.1 от тарифата за таксите, които се събират от АПИ (по-надолу: тарифата), таксите по чл. 22, ал. 4 (за специално ползване на пътя чрез експлоатация на рекламни съоръжения в обхвата пътя и обслужващите зони) се изплащат на равни тримесечни вноски до 10 число на текущото тримесечие.

При тази уредба се налага извод, че нормата на чл. 57, ал. 4, т. 3 от Закона за пътищата допуска отнемане на разрешението и при неплащане на дължимите такси за текущата година след изтичане на срока за плащане на последната вноска, който е 10. октомври на текущата година.

При тази установена разлика (противоречие) в регламентираните основания за отнемане на разрешенията, при конкуренция на нормите на чл. 26, ал. 9 от ЗП и чл. 57, ал. 4, т. 3 от ЗП, следва да се приложи нормата на чл. 26, ал. 9 от ЗП, който текст специално урежда основанията за отнемане на издадените разрешения, а чл. 57, ал. 4, т. 4, като част от глава осма на Закона за пътищата, озаглавена „Административнонаказателни разпоредби” урежда преди всичко принудителните административни мерки, налагани след отнемане на разрешението.

Въз основа на изложеното съдът приема, че към момента на издаване на заповедта 12.10.2010г. законоустановено основание за издаването на същата би било само неплащането на дължимата такса за 2009г., но не и тази за 2010г.

По делото се установи, че към 12.10.2010г. жалбоподателят не платил вноските за второто, третото и четвъртото тримесечие на 2009г. и за трите съоръжения, които

ползва в размер на 975лв. всяко едно от тях, в частност не е платил задължението си в размер на 175лв. за процесното съоръжение съответно за второто, трето и четвъртото тримесечие на 2009г. С оглед на това налице е фактическото основание, посочено в заповедта – неплащане на вноските за третото и четвъртото тримесечие за 2009г.

Без значение е, че задължението е било частично изпълнено посредством плащането на вноската за първото тримесечие. Липсата на изпълнение на задължението за плащане на вноските за второто, трето и четвъртото тримесечие за 2009г. за процесното съоръжение в предвидения срок, представлява забавено изпълнение на част от цялото задължение и е вид неточно изпълнение на цялото задължение за плащане на годишна такса за 2009г. Неточното изпълнение е форма на неизпълнение на паричното задължение – чл. 79 и сл. от ЗЗД. Да се приеме, че предвиденото в закона основание за отнемане на разрешителното – неплащане на дължимата годишна такса за предходната година, не е налице при частично погасяване на задължението, би било в противоречие не само с буквата, но и с духа на закона. Такава интерпретация би означавала, че законът не допуска отнемане на разрешението при частично изпълнение например в размер на 1лв. при задължение за 1900лв. напр., каквато е най-високата годишна такса по чл. 22, ал.2 от Тарифата. Подобно правно разрешение би било абсурдно.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед не противоречи на материалния закон. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Разноски по делото не са претендирани от ответника до приключване на устните състезания.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] – [населено място], представлявано от Н. Т., срещу Заповед № РД-11-704 от 12.10.2010г. на Директора на Дирекция „Експлоатация и поддържане на републиканската пътна мрежа” при Агенция „Пътна инфраструктура”, с която се отнема разрешение № 387 от 30.01.2008г., издадено от Изпълнителния директор на Фонд „Републиканска пътна инфраструктура” за специално ползване на пътищата чрез експлоатация на рекламно съоръжение, разположено в обхвата на път I

– 9, км. 129+700 – ляво с площ 12 кв.м.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: